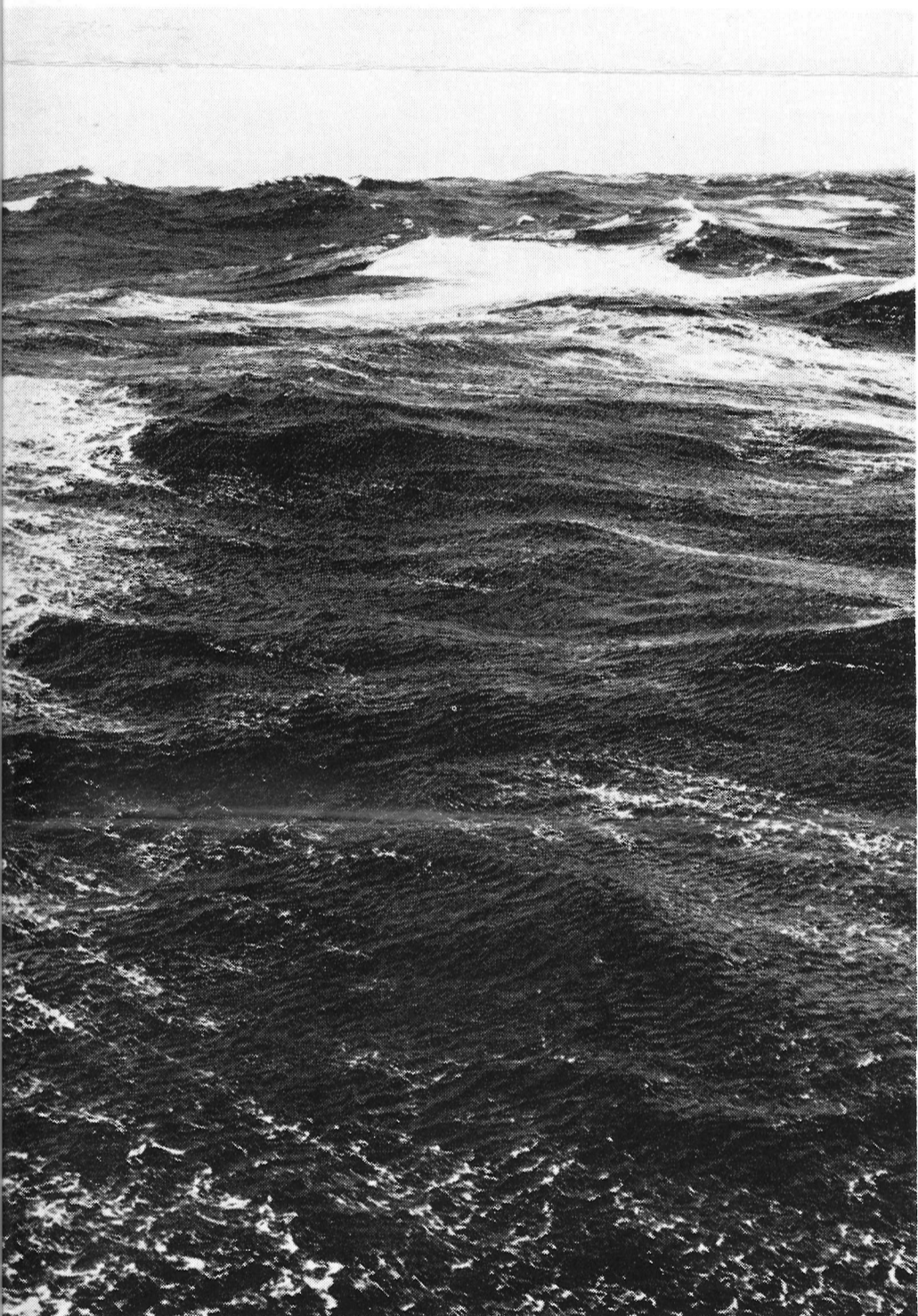

PERMAFO PERMAFO

15. VII. 1973

GALERIA PERMAFO, RYNEK-RATUSZ 24, 50-101 WROCŁAW
KLUB ZWIĄZKÓW TWÓRCZYCH — ZWIĄZEK POLSKICH ARTYSTÓW FOTOGRAFIKÓW
KOMISARZ GALERII — ANDRZEJ LACHOWICZ

OCEAN

- unicestwić odruch wartościowania,
- przyjąć banał w najzwyczajniejszy sposób, bez akcentowania egzotyki codzienności,
- utożsamić się ze światem zewnętrznym, by pozbyć się fałszywego poczucia wyższości w stosunku do otoczenia,
- odrzucić przekonanie o składaniu ofiary z siebie na rzecz sztuki,
- porzucić myśl o doskonałości wyzbycia się wszystkiego,
- być.

Zbigniew Dłubak

Zbigniew Dłubak — OCEAN 1972

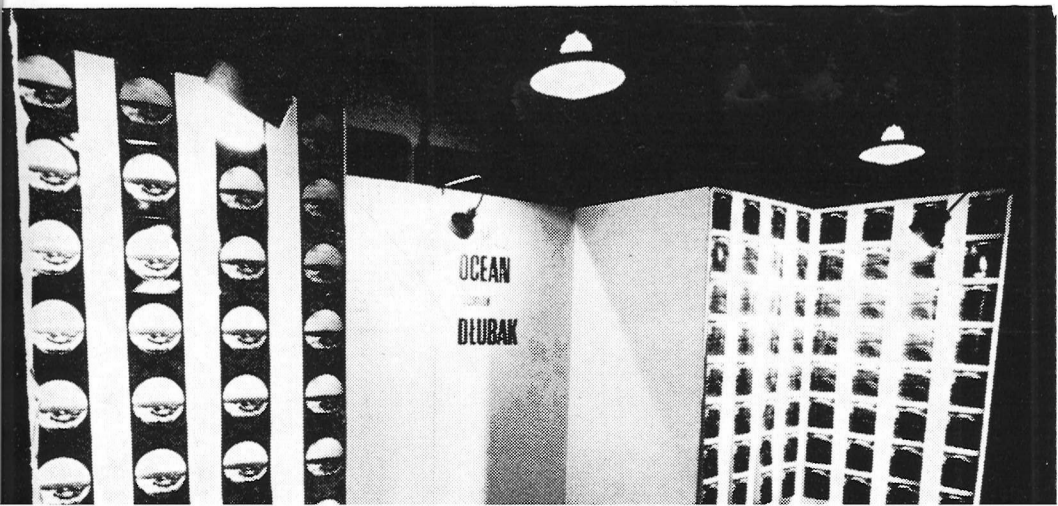
Oceany, Galeria PERMAFO 2 luty 1973

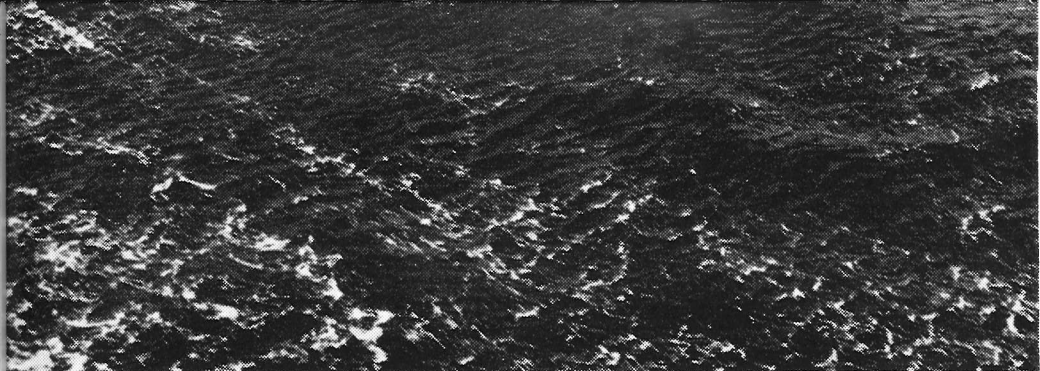
Myśli, wyobrażenia, stany emocjonalne mogą stać się tworzywem idei artystycznych dopiero wtedy, kiedy zostaną oznakowane w ten sposób, aby o ich istnieniu można było kogoś powiadomić, albo żeby można było spowodować ich ponowne powstanie u odczytującego znak.

Ale sytuacja taka nigdy nie może mieć miejsca i ze względu na to, że proces zapisywania jest z samą naturą czynnością zastępującą jeden przedmiot innym przedmiotem, jak również dlatego, że proces odczytywania znaku jest czynnością dostatecznie określoną tylko w wypadkach elementarnych, w których możliwe jest istnienie realnych kodów; we wszystkich innych, a tak właśnie ma się rzecz w sztuce, odczytywanie ma charakter subiektywny, obciążony jest funkcjonowaniem zmiennego i nieokreślonego podmiotu — osobowości odbiorcy.

To co nazywamy ideą artystyczną nie ma więc określonego, jednolitego charakteru. Powstaje ona w procesie znakowania zamysłu albo koncepcji artystycznej i ten proces zawsze w dużym stopniu wpływa na jej istotę, często jest decydujący. Praca artysty polega więc na badaniu wpływu procesu znakowania i funkcji morfologicznych znaku (zależności znaczenia od zmian morfologicznych znaku) na kształt idei artystycznej.

Jeżeli przyjmiemy istnienie już uformowanej w znak idei artystycznej, to jej zmienny byt ujawnia się w procesie odbioru. Suma różniących się od siebie odbiorów jednostkowych oraz interpretacji, które warunkują te odbiory tworzy w końcu jakość funkcjonującą w świadomości zbiorowej. także

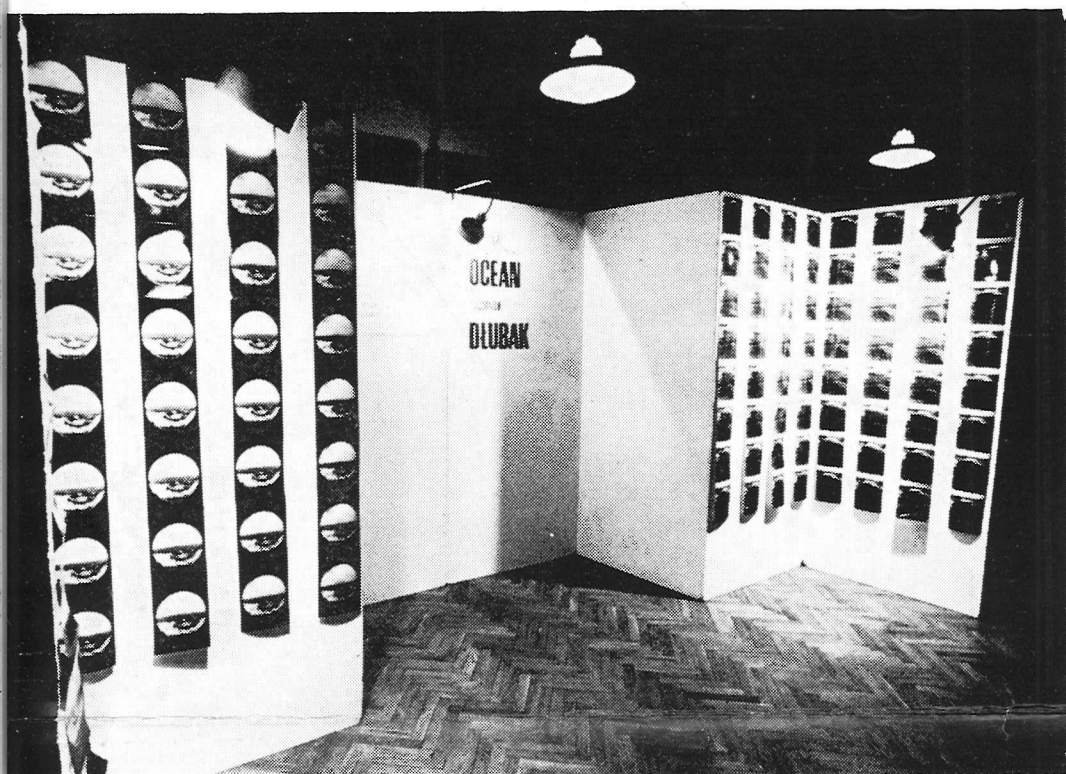

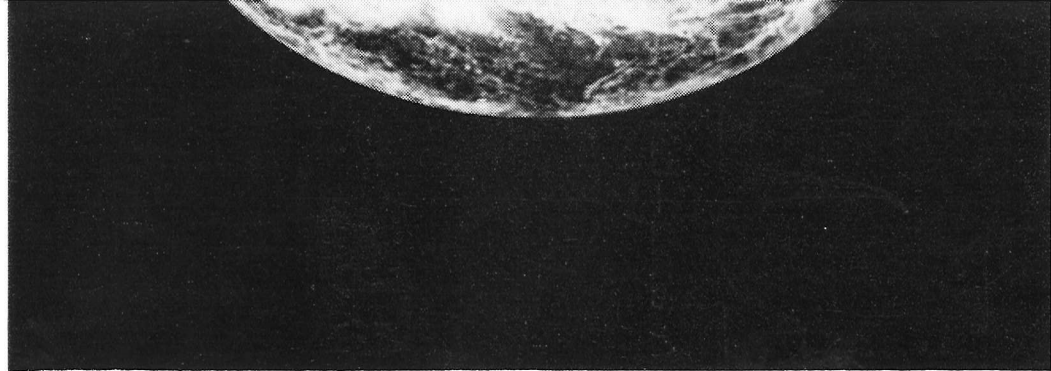
OCEAN

- unicestwić odruch wartościowania,
- przyjąć banał w najzwyczajniejszy sposób, bez akcentowania egzotyki codzienności,
- utożsamić się ze światem zewnętrznym, by pozbyć się fałszywego poczucia wyższości w stosunku do otoczenia,
- odrzucić przekonanie o składaniu ofiary z siebie na rzecz sztuki,
- porzucić myśl o doskonałości wyzbycia się wszystkiego,
- być.

Zbigniew Dłubak

Dokumentacja wystawy OCEAN, Galeria PERMAFO 2 lutego 1973

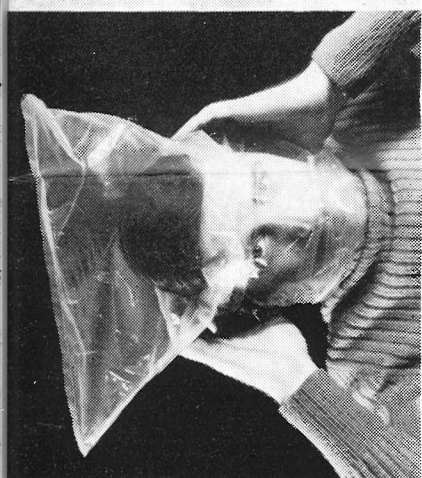
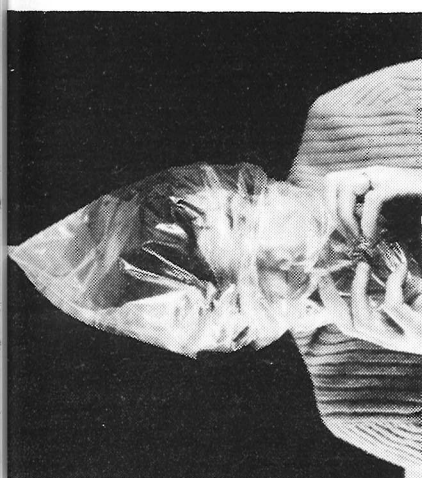
Myśli, wyobrażenia, stany emocjonalne mogą stać się twórczymi ideami artystycznymi dopiero wtedy, kiedy zostaną oznakowane w ten sposób, aby o ich istnieniu można było kogoś powiadomić, albo żeby można było spowodować ich ponowne powstanie u odczytującego znak.

Ale sytuacja taka nigdy nie może mieć miejsca i ze względu na to, że proces zapisywania jest z samej swej natury czynnością zastępującą jeden przedmiot innym przedmiotem, jak również dlatego, że proces odczytywania znaku jest czynnością dostatecznie określoną tylko w wypadkach elementarnych, w których możliwe jest istnienie realnych kodów; we wszystkich innych, a tak właśnie ma się rzecz w sztuce, odczytywanie ma charakter subiektywny, obciążony jest funkcjonowaniem zmiennego i nieokreślonego podmiotu — osobowości odbiorcy.

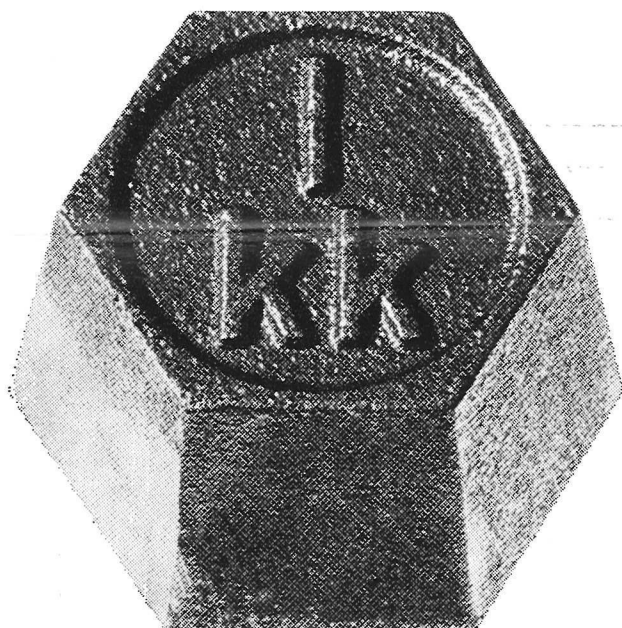
To co nazywamy ideą artystyczną nie ma więc określonego, jednolitego charakteru. Powstaje ona w procesie znakowania zamysłu albo koncepcji artystycznej i ten proces zawsze w dużym stopniu wpływa na jej istotę, często jest decydujący. Praca artysty polega więc na badaniu wpływu procesu znakowania i funkcji morfologicznych znaku (zależności znaczenia od zmian morfologicznych znaku) na kształt idei artystycznej.

Jeżeli przyjmiemy istnienie już uformowanej w znak idei artystycznej, to jej zmienny byt ujawnia się w procesie odbioru. Suma różniących się od siebie odbiorów jednostkowych oraz interpretacji, które warunkują te odbiory tworzy w końcu jakość funkcjonującą w świadomości zbiorowej, także zmienną i ruchliwą. Nie tylko więc sam znak utrwalaony materialnie, ale cały ten proces składa się na to co nazywamy dziełem sztuki albo sztuką i uświadomienie sobie tego dopiero pozwala nam zrozumieć, jak sztuka jest związana z całym życiem, z całą rzeczywistością i jak bezsensowne jest włączanie jej w jakiegokolwiek konwencjonalne granice.

Zbigniew Dłubak
kwiecień 1973

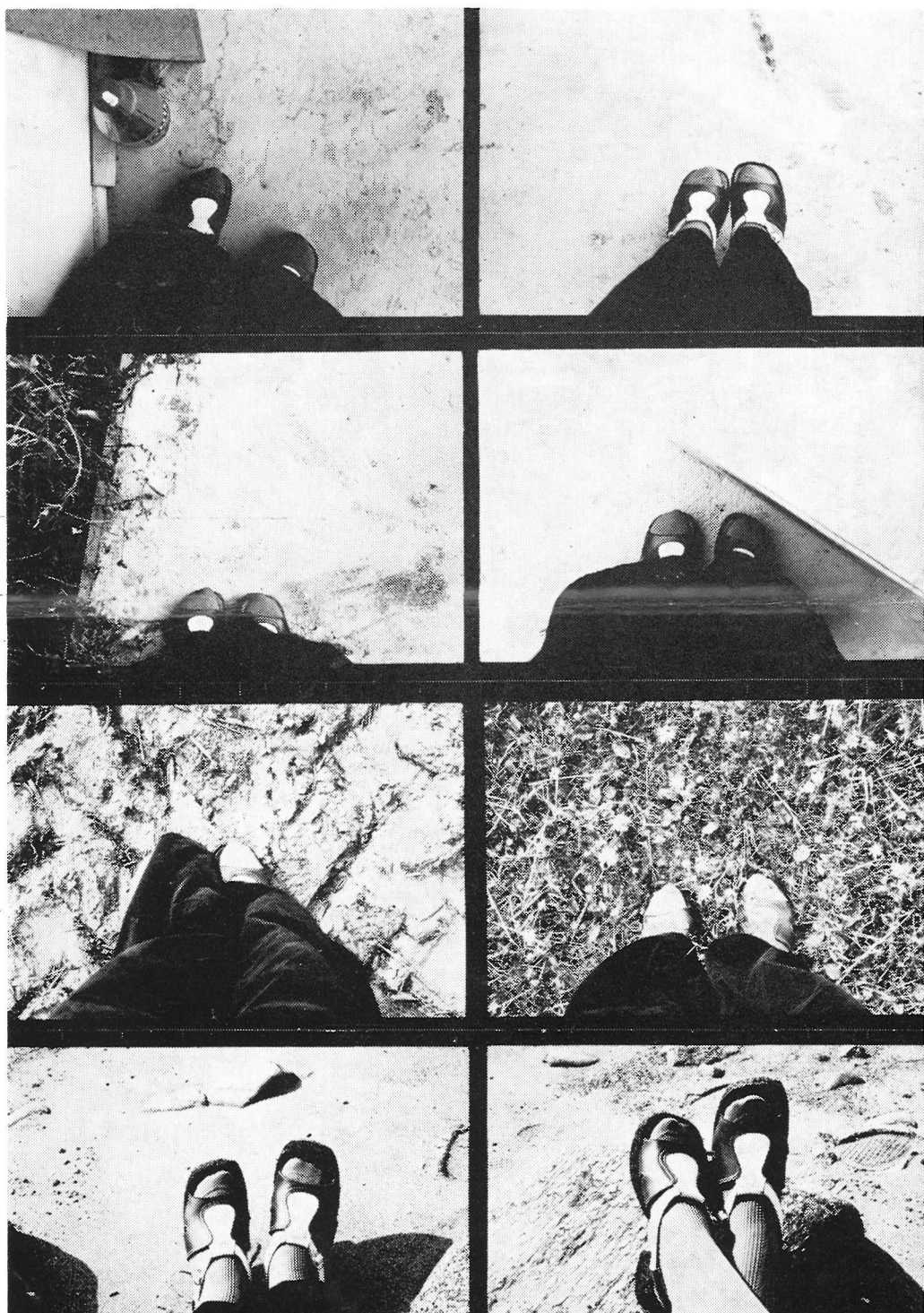

Herve Fischer — Sztuka higieniczna

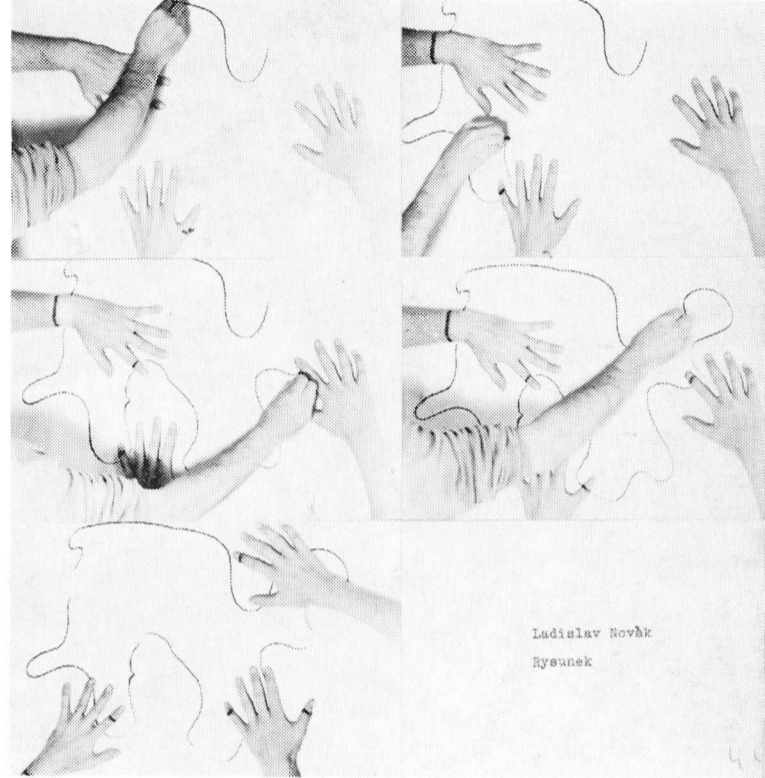
Pierre Keller

Natalia LL — Miejsca oddalone o 1500 km — 1971

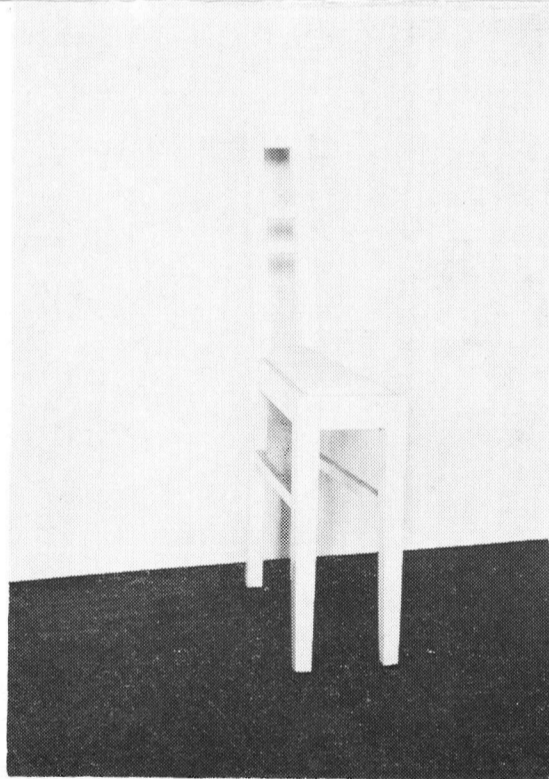
Hans-Werner Kalkmann — Dzieło z wody i drzewa 1970

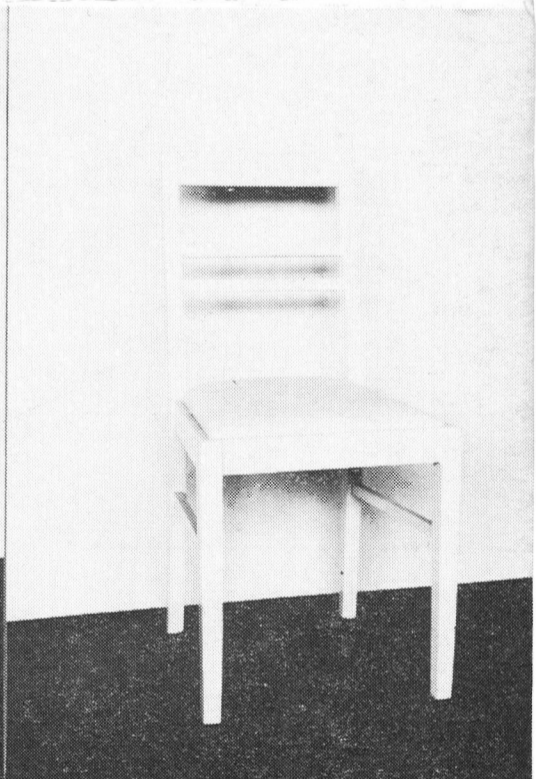
Ladislav Novak — Rysunek

ST

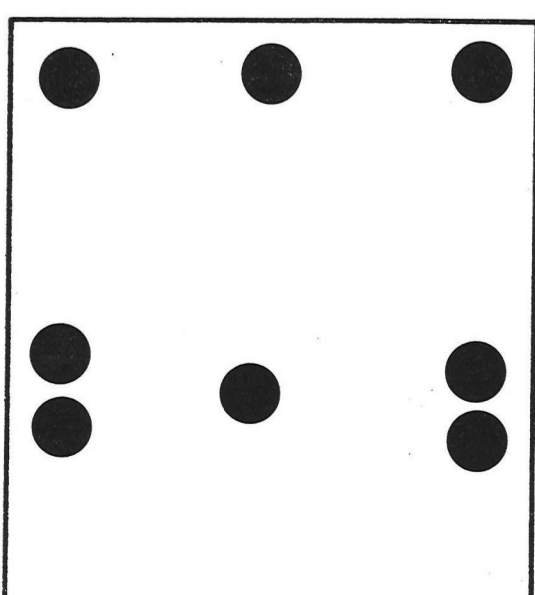
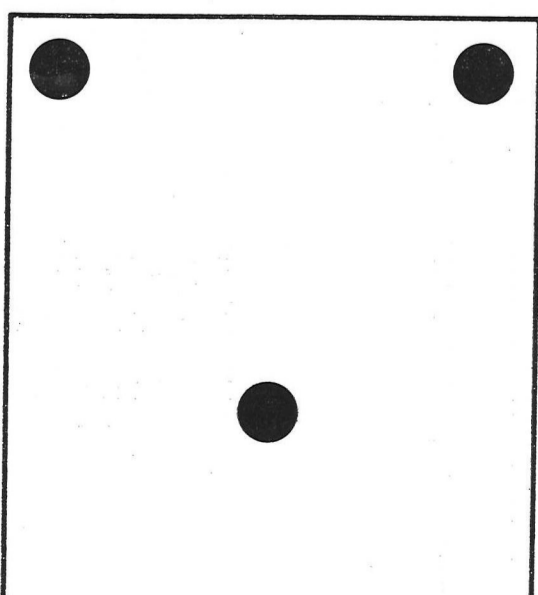
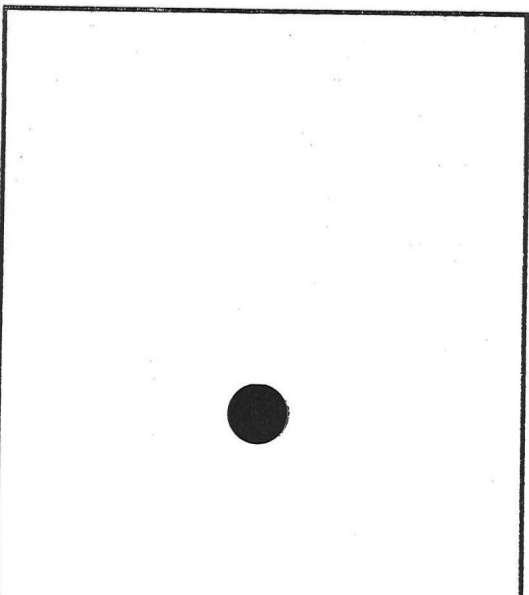
Jan Świdziński — Cień Słowa

„krzesło”krzesło

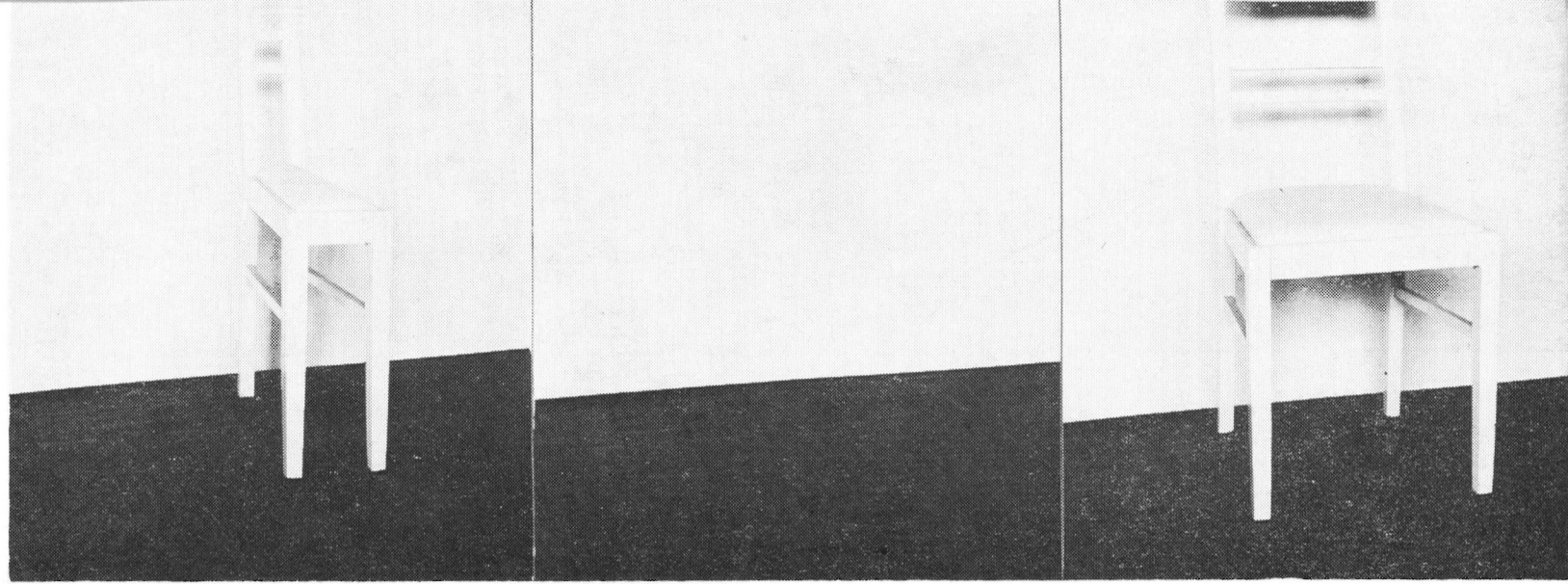
Zdzisław Jurkiewicz — Kształt ciągłości: „krzesła”, „krzesła”krzesła, krzesła 1972

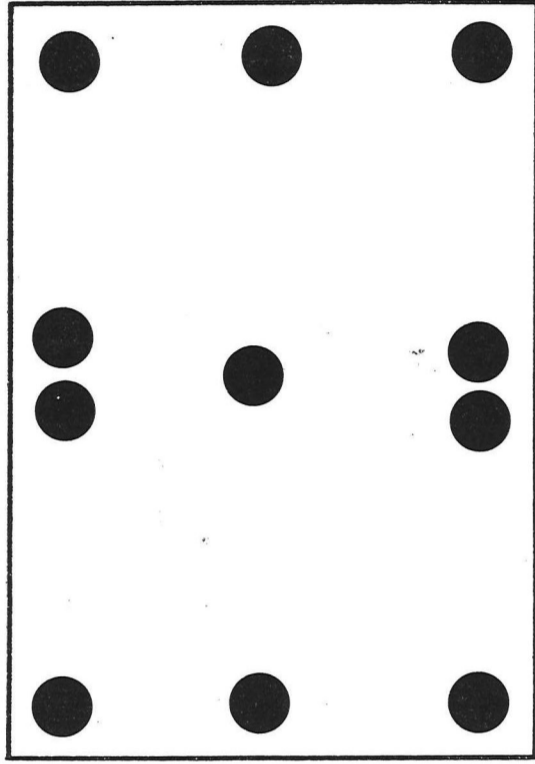
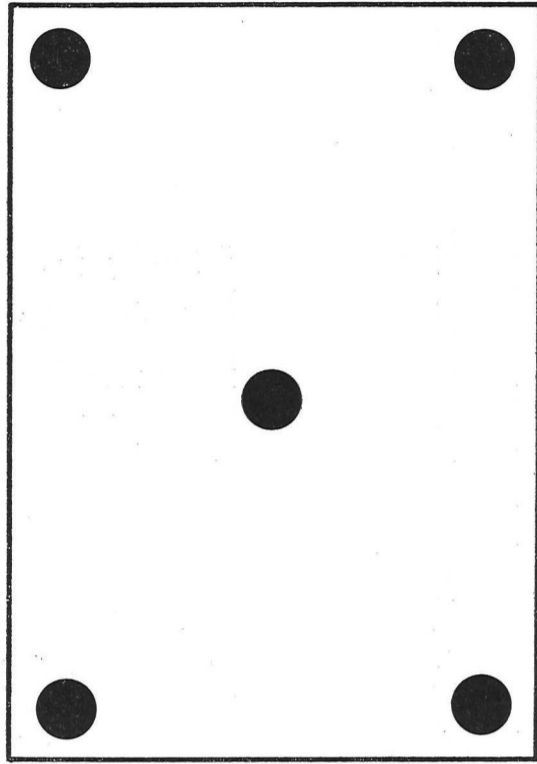
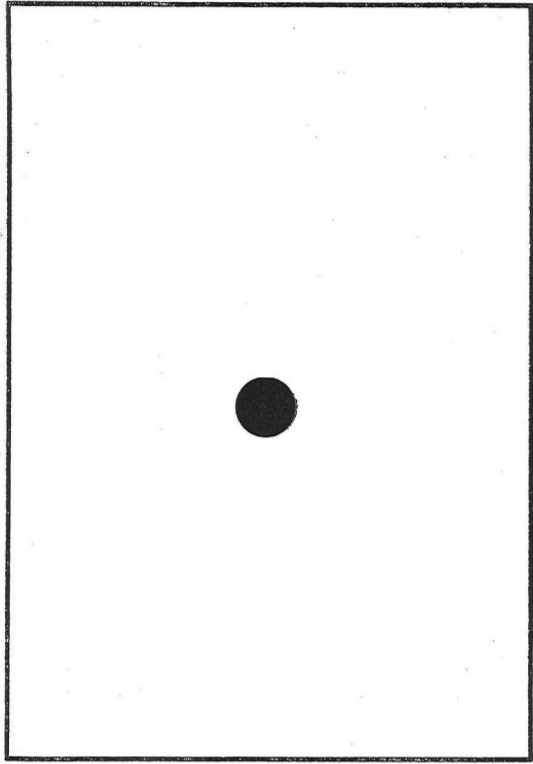
nowicz — Znaki izomorficzne 1970—72

Jan Świdziński — Cień Słowa

Zdzisław Jurkiewicz — Kształt ciągłości: „krzesła”, „krzesła”krzesła, krzesła 1972

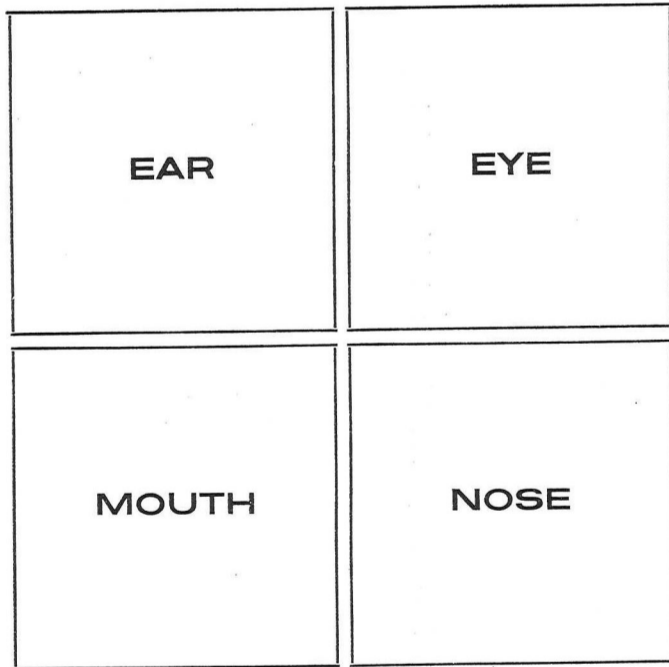

Andrzej Lachowicz — Znaki izomorficzne 1970—72

Janos Majer

PORTRAIT

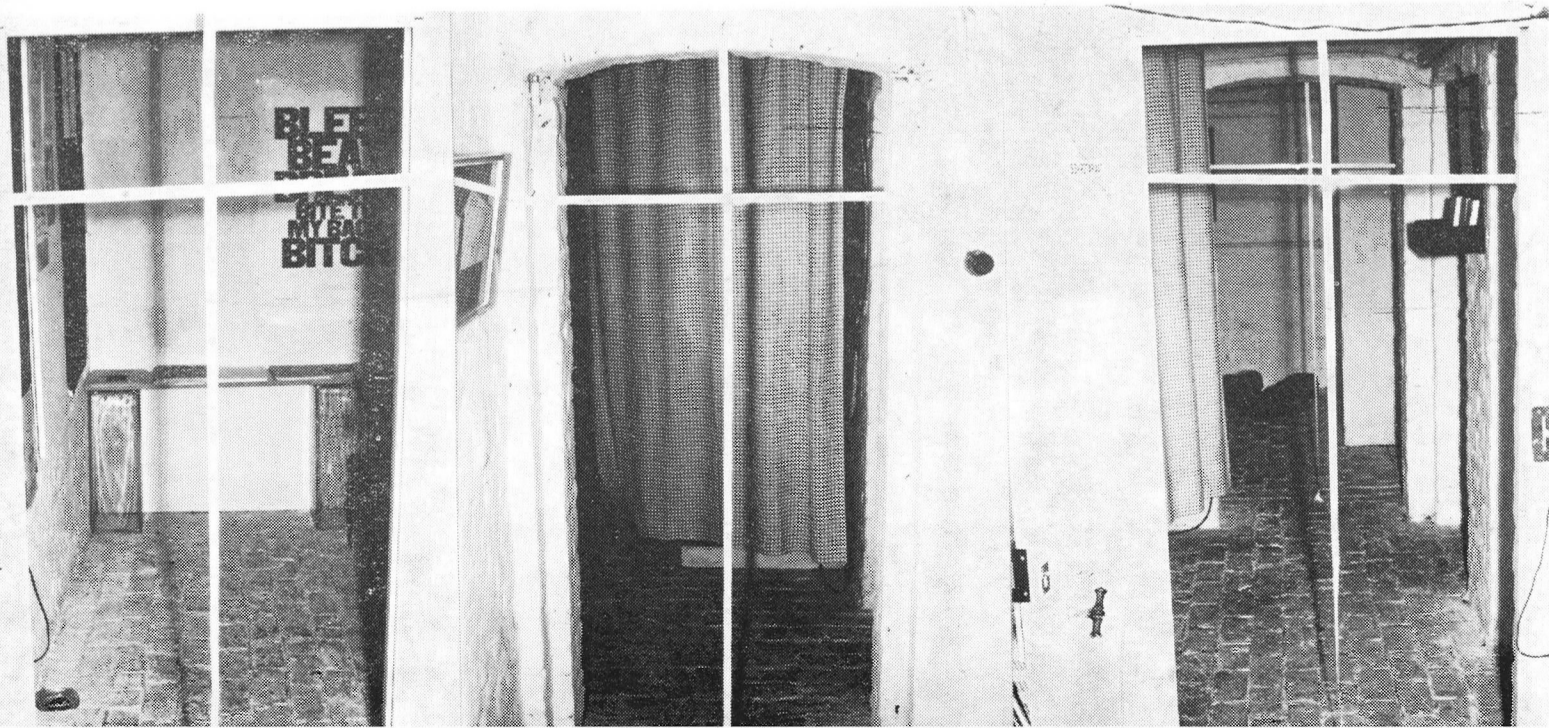
Portret: ucho, oko, usta, nos

Imre Bak — Portret

Edwin Golik-Golikoff — X

Schwind — Dokumentacja wystawy N. Reform Gallery, I.1973

Romuald Kutera — Wysyłanie obrazów

